

стѣпи отъ законѣтъ, като го увѣряваше че ще стане богатъ и блаженъ. Но момакѣтъ не са поклати нито отъ заплашванъето, нито отъ обѣщаніята. Царѣтъ покани майка му да го убѣди да направи каквото му той заповѣда, но тя като укори жестокий мѣчителъ продума тѣй на сына си: „Смили са сыне, за мене майка си!“ Азъ та носихъ въ утробата си, азъ та родихъ и сеукахъ съ млѣкото си. Не дѣй за любовта ми отстѣнѣва отъ братскыйтъ си примѣръ. Не са бой отъ тогози убійца; бой са отъ Бога, къмъ Бога са обърни, отъ Бога ще приемешъ награда.“ — Отъ тѣзи думы одушевенъ момакѣтъ извика: „Нѣма да послушамъ царѣтъ, но законѣтъ! Послѣ като са обърнѣ къмъ Антиоха рече: „Ты, крѣвопійца нѣма да избѣгнеши отъ Божій гнѣвъ! ще дойде врѣме когато страданіята ще та накаратъ да исповѣдашъ че си человекъ. Ако нашый родъ не бѣ съгрѣшилъ прѣдъ Бога, ный никога не быхмы паднѣли въ тѣзи злины; но подиръ малко Богъ умилоствивенъ отъ крѣвта на братьята ми и отъ моята ще стане милосърдѣ къмъ нашый родъ, и намъ подиръ смъртъта, която мѣжественно претърпяваме, ще подари вѣченъ животъ“. — Тогази Антиохъ ядосанъ за несполуката си уби тогози момака съ по ужасны мѣкы. Най подиръ смъртъта на седемѣтъ сынове запечата са съ смъртъта на майка имъ; чудната и достопамятната тѣзи жена като поддържаше мѣжеството на сыноветъ си съ убѣдителны думы и гы виде да умиратъ доблестно, претърпѣ и тя жестока смъртъ, и крѣвта ѣ са смѣси съ крѣвта на дѣцата ѣ. (Мак. в. з.).